

Nom i cognoms:

Data:

Encercla els determinants, els noms, els adjectius, els verbs, els pronoms personals i el enllaços que trobis en les tres lectures amb el color indicat en el codi:

vermell	determinant	blau	nom	verd	adjectiu
groc	verb	taronja	pronomen personal	lila	enllaç

El gat

A la nit el meu gat
demana sardina en un plat.
Passeja per les teulades,
espanta rates penades.
Mira la pinta del meu gat,
amb un vestit tot ratllat.

ANTONI ALBALAT,
Quines bèsties!

Gats i canelons

Rossini era un músic italià, conegut especialment per les seves òperes còmiques. Durant una temporada, va viure a Pàdua. Cada matí, un parell de gats s'acostaven a la seva finestra a interpretar un concert de mèus i marrameus. Rossini, que era una persona amb un gran sentit de l'humor, es va inspirar en aquells dos gats per compondre una peça musical anomenada «Duet còmic per a dos gats». La peça musical representa un diàleg entre un parell de gats i tot el que diu la lletra de la cançó és la paraula «miau». Rossini, a més de compositor, era també un bon cuiner. Sovint es ficava a la cuina i inventava plats nous, on gairebé mai no faltaven dos dels seus ingredients favorits: les **tòfones** i el foie gras.

Els dissabtes, organitzava a casa seva el que ell mateix anomenava «dissabtes musicals». Convidava a sopar unes setze persones: escriptors, artistes, músics, arquitectes..., els quals deixava meravellats no solament per les seves aptituds musicals sinó també per les seves virtuts **gastronòmiques**.

A més d'esplèndides peces musicals, ens va deixar també moltes receptes que encara avui es cuinen arreu del món i que porten el seu nom: ous a la Rossini, filet a la Rossini, salsa Rossini, rap Rossini, truita a la Rossini i, sobretot, els famosos canelons a la Rossini que tant t'agraden!

ELENA O'CALLAGHAN I DUCH

El gat escanyolit

A les masies hi sol haver gossos i gats. Els pagesos no donen pas gaire menjar a aquests animals. Si donessin molt de menjar als gats, no caçarien rates. Si fessin el mateix amb els gossos, només dormirien i no lladrarien quan apareix algun **foraster**.

En aquesta casa, ara hi ha un gat molt petit, un gatet que segueix sempre la seva mare i que és escanyolit i esquifit. Com a tots els gats de la seva edat, jugar és el que li agrada més. És d'un color negre tirant a daurat, amb taques de gris. Ara, s'ha girat la tramuntana i aquest vent mou les fulles caigudes del castanyer d'Índies de l'**era**. De vegades les fa rodar sobre un punt determinat; de vegades se les emporta per l'aire com si fossin ocells sense pes. El gat es troba al mig de tot aquest petit món de fulles que el vent mou o s'emporta com si res. El miro des d'una finestra de la casa. El gat està com embogit. Mira fixament el moviment de les fulles. De vegades vol agafar una fulla amb la boca o amb les potes que es mouen, **frenètiques**, al voltant seu. Altres vegades mira, com espantat, les fulles que el vent s'emporta per l'espai. S'hi llença, salta, fa tota classe de voltes. De vegades s'atura mirant el que ha de fer. Torna al moviment frenètic. Les fulles seques fan un soroll de vidre.

El vent s'ho emporta tot: el gat no té força per a mossegar una fulla ni per a agafar-ne una amb les ungles. El gat ha perdut. La seva enorme **vivacitat** de joc no li ha servit de res.

El vent ha guanyat. Al cap de poca estona, veig que l'animalet s'estira sobre la terra de l'**era**, més mort que viu, escanyolit, afamat, rendit...

JOSEP PLA,
Notes del capvesprol (adaptació)